

ROMANA *Gold*

Tara Pammi

Elbűvölő támadó

Amanda Cinelli

Helyettes királyné

Jules Bennett

Kirakatjegyesség

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Tara Pammi, 2019 – Vinton Kiadó Kft., 2021

A mű eredeti címe: *An Innocent to Tame the Italian*

(Mills & Boon, Modern Romance)

• Magyarra fordította: Gaáli István

© Amanda Cinelli, 2019 – Vinton Kiadó Kft., 2021

A mű eredeti címe: *Claiming His Replacement Queen*

(Mills & Boon, Modern Romance)

• Magyarra fordította: Vas Krisztina

© Jules Bennett, 2020 – Vinton Kiadó Kft., 2021

A mű eredeti címe: *Scandalous Engagement* (Mills & Boon, Desire)

• Magyarra fordította: Gaáli István

Nyomtatásban megjelent: a ROMANA GOLD 27. számában, 2021

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-357-8

• Kép: Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2021

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-781-4351; e-mail cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Tara Pammi
Elbűvölő támadó

1. FEJEZET

– Kiderült már, hogy mi okozta a szegmentálási hibát?

Massimo Brunetti felnézett a három számítógépmonitor mögül. Íróasztala volt biztonsági cégének irányítóközpontja, szupermodern erődítmény a legfejlettebb védelmi megoldásokkal, többek közt ujjlenyomat-felismerővel.

Már tizenhat éve alkalmazott hasonló óvintézkedéseket, hogy kizárja apját, Silviót, aki akkoriban még náluk lakott. Most itt voltak elhelyezve cégének szerverei, és itt írta milliókat érő szoftvereit. Ide csak a féltestvére, Leonardo, a nagymamája mostohalánya, Alessandra és maga a nagymama léphetett be, de nekik is meghagyta, hogy kizárólag vészhelyzetben zavarják, például ha ég a ház.

– Fél óra múlva érkezzetek – mondta Massimo, fel sem emelve a fejét. – De tudod, hogy nem szeretem, ha csak úgy betoppansz ide.

– Öregem, már vagy egy hete be vagy zárkózva ide – zsörtölődött Leo. – Ezt már nem tudom tovább eltitkolni a felügyelőbizottság előtt. Hamarosan kiszivárogo a sajtóba, hogy hackertámadás áldozata lettünk, a rohadt életbe.

Az valóban katasztrófa lenne.

– Már az is épp elég baj, hogy elszalasztottuk azt a milliós megbízást – tette hozzá morcosan Leo.

Massimo megdörzsölte a szemét, remélve, hogy kiúzheti a lüktető fájdalmat a homloka mögül. Leónak igaza van, túl régóta kuksol idebent.

– Nem az én hibám, ha most hirtelen mindenkinek eszébe jut, hogy Silvio milyen pusztítást hagyott maga után.

Leóval sokévi kemény munkájukba került, hogy a családi cég újra régi fényében ragyogjon. A Brunetti Finances a pénzvilág egyik óriása volt, és ők ketten még nagyobbá és hatalmasabbá tették. Komoly elégtétel volt ez azok után, hogy apjuk alatt a cég tönkrement, nem beszélve a sikkasztásokról.

Az utóbbi hónapokban azonban több szerződés is kútba esett, s ha ez még nem lett volna elég, bő egy héttel ezelőtt Massimo felfedezett egy biztonsági rést a Brunetti Cyber Securitiesnél, a legszűkebb és legszemélyesebb kis birodalmában. Valaki nyilvánvalóan célba vette őket, és a támadás túl veszélyes volt, semhogy figyelmen kívül lehessen hagyni. Ha tudná, hogy Silvio kórházban fekszik öntudatlan állapotban, Massimo őt gyanúsítaná.

– Biztos vagy benne, hogy Silvio az egyetlen ellenségünk? – vont fel a szemöldökét Leo. – Mi van a legutóbbi csajoddal? Nem egy egyszerű eset.

– Már száz éve szakítottunk Giselával. Négy hónapja.

Mi köze Leónak a magánéletemhez? – mérgelődött Massimo.

– Persze, mi ezt tudjuk, te meg én – de Olaszország leghatalmasabb bankmágnásának lánya is tudja? *Maledizione*, Massimo, a csaj folyton engem hívogat, hogy a közeledbe férkőzzön.

Massimo szeme mögött tovább erősödött a fájdalmas lüktetés.

– Csinálj már végre valamit, hogy ő is felfogja – mondta Leo. – Csak az isten szerelmére, nehogy tengelyt akassz az apjával.

Massimo utálta, ha Leónak igaza van.

– Ne aggódj, majd vigyázok.

Buta ötlet volt az önző, elkényeztetett Gisela Fioréval kezdeni, de a hónapok hosszú sora után, ami alatt a legújabb projektjébe temetkezett, égető szüksége volt egy kis változatosságra.

És erre Gisela tökéletesen megfelelt – viszont *csak* erre felelt meg. Forró viszony volt, mely két hét után szépen ki is hűlt. A végén Massimo már alig várta, hogy újra belevethesse magát a munkába. Ő úgy emlékezett, közös egyetértéssel bontották fel a viszonyt, Gisela azonban azóta ijesztő gyakorisággal bombázta SMS-ekkel és színpadiasan drámai hangüzenetekkel – ha épp nem

lesben állt az irodaépület előtt...

– Akkor mondjam, hogy mit tudok a hackerről, vagy ne? – kérdezte Massimo.

– Légy szíves.

– Tegnap éjjel újabb konkrét nyomra bukkantam. Kiderítettem, hogy sikerült átjutnia a tűzfalon.

Kétszer is.

– Kétszer?

– Bizony.

– *Cristo*, az meg hogy lehet? Te vagy a legnagyobb menő.

– Úgy tűnik, a mi hackerünk extra okos. Igazi zseni – felelte Massimo.

Leo szitkozódott egyet.

– De akkor most van elég nyom, hogy elcsípjük?

– *Sì*. Botokat használtam, hogy rátapadjak a *malware*-re...

– Hé, légy szíves, olyan szavakat használj, amiket egy normál halandó is megért – tiltakozott Leo.

– Mindegy is, a lényeg, hogy vannak bizonyítékaim. Még azt is kiderítettem, hogy az emberünk

New Yorkból garázdálkodik.

– Szuper. Megszervezek egy találkozót a rendőrfőnökkel fél óra múlva. Ő majd bevonja a kibebűnözés elleni osztályt, és estére rács mögött lesz az a szemétláda.

– Nem, a zsarukat ki akarom hagyni belőle. Legalábbis egyelőre.

– Mi? De miért?

– Mert kiderítettem, melyik *cyberclub*nak a tagja. Már fel is vettem vele a kapcsolatot.

– Mármint a hackerrel? Minek?

Massimo vállat vont. Nem tudta rendesen megfogalmazni, mi vezérelte – volt ebben kíváncsiság, izgalom, sőt egy árnyalatnyi bajtársiasság is. Csodálatot ébresztett benne ez a hacker.

– Szeretném megismerni. Megtudni a módszerét.

– Az ég áldjon meg, Massimo: betört a biztonsági rendszerünkbe! Kétszer is!

– Pontosan. És újra meg újra meg tudná tenni. Vallj be, hogy van valami... furcsa ebben a dologban. Hozzá se nyúlt az ügyfelek számlájához. És a programjaimat se lopta el, pedig hatalmas pénzt kereshetne velük a *dark web*en. Szinte az az érzésem, mintha csak provokálna. Mintha csak szívatni akarna.

– Akkor szerinted mi legyen?

– Hadd alakítsak ki vele kapcsolatot. Szeretnék a fejébe látni. Ha rájöttem, hogy működik az agya, rázárom a csapdát.

– Szeretném, ha szavadat adnád, hogy soha többet nem nyúl a szervereinkhez.

– Már nem bízol bennem? – kérdezte Massimo. Végtére is ő a komputerszeni a cégnél!

Leo tanácstalanul ácsorgott a hiperbiztonságos tolóajtóban.

– Adj egy hetet, és megkapod a hackert a teljes, életrajzával és a bizonyítékokkal, ajándékpapírba csomagolva.

– Egy hét. Maximum. – Leo kinyitotta az ajtót. – Azt akarom, hogy lecsukják.

Egy héttel később

Massimo a *cyberclub* hátsó ajtaja előtt állt – egy meghatározhatatlan színű fémajtó előtt egy lepukkant brooklyni épületben. Teljesen más környezet volt, mint az ő Central Parkra néző elegáns *penthouse* lakása, ahonnan egy órája elindult.

A parkolót márciusi hó borította a sötét utcán, tompítva a háta mögött álló nagy szeméttároló konténerből áradó bűzt.

Mint kiderítette, a hacker – vele éles ellentétben – a szokások rabja volt, egyáltalán nem az a típus, amilyennek az átlagember egy komputerszenit elképzelt. Hetente két estén látogatott el a klubba, mindig pontosan nyolc perccel kilenc után, és minden alkalommal pontosan harmincnégy percig maradt, aztán lelépett az internetről. Massimo ezeket a rövid időszakokat használta ki, hogy közel férközzön hozzá, ami egy kis hízélgéssel sikerült is neki.

Kezét a kabátzsebébe csúsztatta, szíve a bordáján kalapált, ereiben lüktetett az adrenalin.

Az ajtó fémes csikorgására összerezzent. Vékony, tetőtől talpig sötét ruhába öltözött alak surrant le a lépcsőn. Egy heves szellőkés lerántotta fejről a kapucnit, s egy finom vonású arc tűnt elő: feltűnően keskeny orr, magas homlok, magas pofacsontok, energikus áll. Telt ajkak. Borzas fekete haj.

Semmi kétség, ez egy nő. Nagyon fiatal és nagyon kecses.

Képtelenség... Ez a törékeny nő nem lehet azonos a hackerrel, aki átjutott a tűzfalon! Vagy mégis? Ő lenne az az ördögien ügyes kiberbűnöző, akit Leo mihamarabb rács mögött akar látni? Aki annyi álmatlan éjszakát okozott neki? Ez még egyetlen barátnőjének sem sikerült.

Nagyon vicces! Massimo hangos nevetése törte meg a csendet.

A fiatal nő úgy dermedt mozdulatlaná, mint őz a fényszóró sugarában, és felé fordította az arcát. Hosszú, sötét pillájú barna szempár szegeződött rá. Massimo látta, hogy nagyot nyel, és tekintete végigsuhan az arcán; halkan felsóhajtott, aztán elfordult, és célirányosan megindult az út szélén parkoló kocsifelé, bakancsa alatt csikorgott a hó.

Massimo előkapta a tabletjét, és gyorsan elküldött egy üzenetet a hackernek. Már régen kivetette a csalit: a Gisela apjának cége számára írt biztonsági szoftvert. Hogy felkeltette vele a hacker érdeklődését, az abból derült ki, hogy utóbbi tovább maradt a gépnél a szokásos harmincnégy percnél.

Vitruvius: Még többet is tudok mondani a kódolási technikáról.

Száguldott a pulzusa. Te jó ég, tisztára mint egy tinédzser az első csók előtt!

A nő habozott, aztán elővette a mobiltelefonját a kabátzsebéből. Massimo visszafojtott lélegzettel várt. Halk, ciripelő hang jelezte, hogy üzenetet kapott.

Gollum: Kösz, de mára végeztem. Majd legközelebb.

Diadalmas mosoly bujkált Massimo ajkán, pulzusa még nagyobb sebességre kapcsolt.

Szóval tényleg ő az. Ő a hackere.

Közben a nő már a kocsijához ért. Massimo gyorsan mozgásba lendült, de néhány lépés távolságra megállt, mert nem akarta megijeszteni – legalábbis egyelőre.

– Miért Gollum? – kérdezte szándékoltan lágy hangon, miközben mérges is volt. – Miért nem Aragorn, vagy Gandalf, vagy Varázsló?

A nő riadtan hátrafordult, szeme tágra meredt, zihálva lélegzett.

Más eshetőséget Fogalmam sincs, miről beszél.

Mikor ki akarta nyitni ősi Volkswagen Bogarának vezetőoldali ajtaját, Massimo közelebb ment, és beszorította, anélkül hogy hozzáért volna.

Enyhe levendulaillat csapta meg az orrát; kis híján elgyengült tőle. Némán felemelte a tablett, a nő felé mutatva csevegésüket.

– Tudom, ki maga. És azt is be tudom bizonyítani, hogy mit csinált. A legkisebb kétség nélkül. Brunetti Cyber Securities – dereng valami?

A nő arcáról egyszeriben elillant az ártatlan kifejezés. Felszegte az állát, szeme harciasan megvillant.

– Mit akar?

– A tárcáját – felelte Massimo.

A nő űzöten nézett körbe.

– Semmi értelme elfutni, itt úgyse tud hova bújni. Melegen ajánlom, hogy tegye azt, amit mondok.

A nő lassan előhúzta a tárcáját a nadrágzsebéből, és felé nyújtotta.

– Natalie Crosetto – olvasta Massimo, aztán sóhajtva így folytatta: – Jól megizzasztott a neten, Miss Crosetto, de most én teszem a kést a maga nyakára. Elmegyünk egy szállodába, és szépen

elmondja, miért támadta meg a rendszeremet.

– Nem! – A nő mély levegőt vett. – Nem is ismerem magát, nem várhatja el, hogy csak úgy hagyom magam... elrabolni!

– Akkor mit javasol?

– Legyen nálam otthon. Kérem. Holnap délelőtt.

– Nem azért repültem át az Atlanti-óceánt, hogy épp csak elkaptam, és máris futni hagyjam. Oké, elmegyünk magához, ha ott jobban biztonságban érzi magát. Magánál tarthatja a mobilját, szóval bármikor hívhatja a rendőrséget, ha fenyegetve érzi magát. De minden kérdésemre válaszol, még hozzá ma este.

Az energikus kis áll egy kicsivel még előbbre szegeződött, habár fölötte remegtek az ajkak.

– Különben mi lesz?

– Különben még ma este a hűvösön találja magát. És ha rajtam múlik, a következő tíz évet is ott fogja tölteni.

2. FEJEZET

Natalie Crosetto a férfit meredt, aki úgy terpeszkedett a kanapéján, mint egy uralkodó, és szemét szigorúan rászzegezte.

Natalie ajka fölött és tarkóján kiütött a veríték, egész testében remegett, és nem tudott úrrá lenni rajta.

Börtön... Ez az ember el tudja intézni, hogy lecsukják... Ami azt jelentené, hogy nem kapja meg Frankie felügyeleti jogát. A fenébe is, miért hagyta, hogy Vincenzo rábeszélje erre? Mi lesz a bátyjával, ha ő rács mögé kerül? Istenem, add, hogy ne... könyörgök...

– Fejet a térd közé. Lélegezzen mélyeket, Miss Crosetto.

A férfi felállt, és átengedte a helyet. Natalie gépiesen engedelmeskedett. Lassan elmúlt a pánikroham, kezdett kitisztulni a feje. Vincenzóra nem számíthat, ki van zárva, hogy kihúzná a pácból. Addig legalábbis nem, amíg neki nincs más a kezében, csak egy szám, amelyen SMS-ben elérheti. És ezt a kapcsolatot nem adhatja ki senkinek, amíg nem tudja, mit kezdene az idegen ezzel az információval.

Szóval senkije sincs, egyedül magára számíthat. Mint mindig.

Az első alkalommal tökéletesen elmosta a nyomokat, a pasas soha az életben nem találta volna meg. Aztán vonakodva bár, de másodszor is átbújt a tűzfalon, mert Vincenzo ragaszkodott hozzá. Hiba volt megtenni.

Ez a pasas mindenképp valami komputerszeni lehet, ha képes volt rátalálni. Olyan, aki korlátlan lehetőségekkel rendelkezik.

Natalie felnézett. Érezte, hogy mindjárt ledönti a következő pánikroham.

Egy idegen a lakásában. A szentélyében. Az egyetlen biztos helyen, mely védelmet nyújt van a kegyetlen külvilágtól. Még Vincenzót se hívta el ide soha.

Szent ég, micsoda galiba.

Beletúrt a hajába. *Szedd össze magad, rosszabbat is túlélte már.* Igen, túlélte. És most is talál valami kiutat.

Először is meg kell szabadulnia ettől a pasastól. A ruhája drága és elegáns, ez már első ránézésre feltűnt neki. Tökéletesen szabott sötét öltöny, mandzsettagombok – nyilván platinából –, fekete bőrcipőjével – nyilván kézzel készült – türelmetlenül kopogott a padlón. Mélyfekete, tökéletesen vágott haj, magas pofacsontok, magas homlok. Nyilván nem csak egy egyszerű informatikus vagy magándetektív, akit ráállítottak.

Natalie felállt, tekintetét kitartóan az impozáns alakra szegezve, aztán villámgyors mozdulattal a könyvespolc fölött lógó baseballütőért nyúlt. Egyike volt ez azon tárgyaknak, melyeket azért tartott a lakásban, hogy Frankie otthon érezze magát.

– Tegye le azt az ütőt, Miss Crosetto – parancsolta unott hangon az idegen.

Natalie nem hallgatott rá, mire az idegen fél pillanat alatt ott termett, könnyedén kicsavarta kezéből az ütőt, és hátracsavarta a karját. Natalie szeme dühös pillantásokat lövellt – az idegen szürke szemében viszont okosság és még valami megnevezhetetlen kifejezés ült. Élesen metszett orrán középütt enyhe bemélyedés, finoman ívelt szája pedig... hát, eszméletlen szexi volt.

Natalie-t előntötte a forráság, hasa mélyén sajtós támad, melle bizsergett. Felgyorsult a lélegzetvétele. Olyan közel állt a férfinhoz, hogy még az apró pöttyöket is látta a szemében. Úgy nézett ki, mint egy férfi divatmodell.

– Ne lovalja bele magát, Miss Crosetto.

Ez az arrogáns modor egy szempillantás alatt kirántotta Natalie-t a letargiából.

– Maga most az otthonomban van. Maga kényszerített, hogy hozzam el ide. Maga...

A férfi olyan hirtelen engedte el, hogy Natalie majdnem elesett. Vett egy nagy levegőt.

– Nem bántottam, és nincs is szándékomban – mondta az idegen. – És hadd emlékeztessenem,

hogy maga hívott el ide. Mondjuk nem egy ilyen kis lyukra számítottam. – Végighordozta tekintetét az ócska bútorokon. – Ennyire rosszul fizetik a hackereket, hogy jobbra nem telik?

Natalie a csuklóját dörzsölgette, amit a férfi nemrég még szorított. Nem mintha fájt volna neki – nem, az érintése emlékét próbálta elűzni...

– Fogalmam sincs, miről beszél.

A férfi visszaült a kanapéra, könyökét megtámasztotta hosszú lábain.

– Mennyit fizettek érte, hogy átjusson a BCS tűzfalán?

– Összetéveszt valakivel. Én csak egy kis alkalmazott vagyok egy jelentéktelen brooklyni hitelintézetnél.

A férfi a halántékát dörzsölte.

– Ne hazudozzon tovább, *per favore*.

Akcentusától kellemes borzongás futott végig Natalie hátán.

– Ne játssza tovább az ártatlan báránykát. Most, hogy felfedtem a kilétét, gyerekjáték lenne megtudni az anyagi helyzetét és a személyes adatait. Például hogy milyen gyakran szokott pénzt levenni.

Az ezután következő szavaival szó szerint kirántotta a talajt Natalie lába alól: részletesen leírta, hogyan és mikor támadta meg a BCS biztonsági rendszerét. Úgy hangzott, mintha kívülről megtanulta volna.

– Ugye maga nem csak egy csinos, gazdag fiú?

A férfinak felszaladt a szemöldöke.

– Csinos, gazdag fiú? Majd szóljon, hogy ezt mondjam el a bátyámnak. Halálra fogja röhögni magát.

Natalie-nak egy hang sem jött ki a száján, csak bámult rá némán.

– Hm, úgy látom, nem fogta fel, mekkora bajban van.

– De, nagyon is felfogtam, és ijesztő. Magának sejtelve sincs, hogy... – Natalie próbálta megállítani keze reszketését, de hiába. – De az ember néha nem tud máshogy védekezni, csak úgy, ha támad.

A férfi szemében érdeklődés lobbant, aztán részletesen kifejtette, hogyan jutott a nyomára.

– Meg kell mondja, igen okosan csinálta – mondta befejezőképpen. – Majdhogynem zseniálisan. De elkövetett egy hibát, azt, hogy...

– Hogy másodszor is betörtem, és nem tüntettem el a nyomokat – vágott a szavába Natalie. Gombóc ült a torkában. Csapdába esett, és nincs menekvés.

– Pontosan. De miért csinálta? Miért ment vissza a tett színhelyére?

Natalie egy vállrándítással válaszolt. Önszántából nem akart még több információt megosztani. A férfinak nem kell tudnia, milyen delejes hatással van rá a belőle sugárzó intelligencia.

– Minek kérdezősködik, ahelyett hogy átadna a zsaruknak? – kérdezte kihívóan, pedig kiütött rajta a hideg veríték.

A férfi nem sietett a válasszal.

– Szeretném tudni, hogy csinálta. Az egész számítógépes technológiám a legmagasabb szintű és legnaprakészebb, amit csak el lehet képzelni, ennél jobb tűzfal nincs a világon. Amit maga csinált, annak tulajdonképpen lehetetlennek kéne lennie.

– Akkor azért fenyeget börtönnel, mert beletapostam az egójába? Pontosan tudja, hogy egyetlen ügyfélszámlához se nyúltam. Nem loptam el semmit. Ha valami nem vagyok, hát tolvaj biztos nem.

– Itt jön a „miért”. Mire volt jó ez a rengeteg munka, ha senkinek nem volt haszna belőle?

– Öt óra volt – szaladt ki Natalie száján, s a következő pillanatban már legszívesebben felpofozta volna magát.

A férfinak elállt a szava. Megköszörülte a torkát.

– Öt óra alatt átjutott a falon?

– Igen.

A férfinak most döbbenet ült a szemében – és leplezetlen csodálat.

– És másodszor mennyi ideig tartott? – kérdezte.

– Tizennégy óráig. Eléggé megizzasztott, és nyomás alatt voltam.

A férfi most elmosolyodott, és Natalie-nak elakadt a lélegzete páratlan vonzerejétől.

– Jó tudni, hogy szereztem néhány nehéz órát. De ki fogom deríteni, hogy nem tartozik-e egy hackerszindikátushoz. És azt is, hogy mennyit kaszált ezzel a munkával.

– Semmit se fog találni. – Hála istennek volt annyi józan esze, hogy visszautasítsa Vincenzo csábító ajánlatát, még akkor is, ha lett volna bőven helye annak a pénznek. – Látni fogja, hogy kilencezer dollár mínuszban van a hitelkártyám. És itt lakom ebben a lyukban, ahogy nevezte, és zacskós levesen élek. Egy centet se kaptam ezért a munkáért. A hagyományos értelemben nem is munka volt. Engem nem lehet... a szolgálataimat nem lehet megvásárolni.

– De akkor miért csinálta? Ha csak egyszer tette volna meg, akkor talán feltételeztem volna, hogy megijedt a saját vakmerőségétől. De az, hogy másodszor is... – Mikor Natalie mondani akart valamit, a férfi egy kézmozdulattal elhallgattatta. – Fontolja meg a szavait, Miss Crosetto. De igazat mondjon, ha lehet, rendben? – Szinte átfúrta a tekintetével. – A bátyám már így is nyaggat, hogy juttassam börtönbe. Egy rossz szó, és megteszem.

Natalie hátán folyt a veríték.

– Én... én nem akartam ellopni semmit. Lehet, hogy néha naiv vagyok, de nem hülye. Profi tolvaj meg végképp nem.

– Várok, Miss Crosetto.

– Amolyan fogadásféle volt.

A férfi arcára kiült a döbbenet: látszott, hogy erre számított legkevésbé.

– A klubból kezdeményezte valaki – tette hozzá Natalie.

– Ki?

– Azt nem tudom. Csak annyit hallottam, hogy a BCS biztonsági rendszere kijátszhatatlan. Hogy a biztonsági főnök zseni. És hogy...

– Igen?

– És hogy még senki sem jutott át a tűzfalán. Hát igen, voltam olyan ökor és beképzelt, hogy beszálljak a fogadásba. Nem azért, hogy bizonyítsak valamit valakinek, hanem csak kedvtelésből.

– És másodszor?

– Az kérdés volt. Fel nem foghattam, hogy tudta ilyen gyorsan bezárni a biztonsági rést. Zseniális húzás volt.

Egyfolytában figyelmeztette Vincenzót, hogy hiba lenne másodszor is próbálkozni, de végül mégis megtette. Túl izgalmas volt megmérkőzni a BCS lángelméjével.

– Elkezdtem, aztán meg már nem bírtam leállni. De esküszöm, soha többet nem próbálkozom. És ezelőtt se csináltam ilyet. Kérem. Hinnie kell nekem.

– Ez nem ilyen egyszerű, Miss Crosetto.

– Miért nem? Hisz maga mondta, hogy...

– Nem bízom a maga szuperagyában. Nem hagyhatom egyszerűen futni.

Natalie a falnak dőlt, hogy össze ne essen, mert úgy érezte, kimegy alóla a lába. A gyomrában mintha egy nagy kődarab ült volna, torkát elszorította a félelem.

– Börtönbe juttat?

A férfi tűnődve nézte, és végtelen hosszúnak tűnő idő után megcsóválta a fejét.

– Nem. De azt se hagyom, hogy elmenjen.

– Ez meg mit jelentsen?

– Azt, hogy velem jön Milánóba.

– Nem! Én nem mehetek el innen. Nekem... kötelezettségeim vannak.

– Erre még azelőtt kellett volna gondolnia, mielőtt a bűnözés útjára lépett. Míg el nem döntöm, hogy mit kezdjek magával, és meg nem értettem teljesen ezt az egészet, addig a vendégem lesz. Adja ide az útlevelét, hogy megszervezhessem az utazást. Nem veszthetem szem elől, és nem szívesen gondolok rá, hogy...

– Ez emberrablás! – háborgott Natalie. – Maga el akar rabolni!

A férfi szemrebbenés nélkül mondta:

– A másik lehetőség a börtön, Miss Crosetto. Túl nagy a tét ahhoz, hogy nagylelkűen megbocsásson magának az ember. – Azzal a tabletjébe merült, mintha részéről el is lenne intézve az ügy. – És most pakolja össze a holmiját, legyen szíves. Minél előbb indulni akarok.

– De én nem tudok csak így egyszerűen... Értésítenem kell valakit, hogy elhagyom az országot.

– A barátját? Vagy a palit, aki ebbe a helyzetbe hozta?

– Nincs semmilyen pali. – Natalie az utolsó pillanatban megállta, hogy megnevezze Vincenzót.

Ez az ember veszedelmes, több szempontból is. Vesébe látó tekintetétől szétáradt az adrenalin Natalie ereiben.

– A munkám, a... Még a nevét se tudom. Mi van, ha sorozatgyilkos? Vagy emberkereskedő? Vagy szervkereskedő?

A férfi sötét szeme derűsen csillogott. Villamos feszültség vibrált kettejük között.

Már csak ez hiányzott, hogy pont ehhez az emberhez vonzódjon... Natalie-nak nem volt sok tapasztalata férfiakkal, ezzel a becsvágyó, kíméletlen, észbontóan jóképű fajtaival meg aztán pláne nem.

– Az erőszak nem az én stílusom – válaszolta a férfi, és gögösen végigmustrálta tetőtől talpig.

– Massimo Brunetti vagyok, a BCS biztonsági főnöke. Tíz évvel ezelőtt, húszéves koromban én alapítottam a Brunetti Cyber Securityt, azonkívül én vagyok a Brunetti Finances technológiai vezetője, ami egy pénzügyi mamutvállalat. A bátyám, Leonardo a vezérigazgatója. Egyébként ő az, aki mielőbb rács mögött akarja látni. A családunk a régi keletű pénz és hatalom jelképe, az a fajta európai dinasztia, amit mindenki utánozni próbál, csak nem sikerül. Szóval kicsit több vagyok egy csinos, gazdag fiúnál, aminek nézett. Úgyhogy vigyázzon, értjük egymást?

Natalie csak némán meredt rá.

Rövid habozás után a férfi hozzátette:

– Egyetlen telefonhívást engedélyezek, de azt is a jelenlétemben.

3. FEJEZET

Hajnali háromkor sötétített üvegű limuzinnal hajtottak a kis magánrepülőtérre.

Natalie természetesen már akkor rákeresett az interneten Massimóra és Leonardóra, amikor Vincenzo először említette a BCS-t. Mikor megkérdezte Vincenzót, hogy ismeri őket, ő így felelt: „A nagy hatalmú embereknek vagy nagy hatalmú barátai, vagy nagy hatalmú ellenségei vannak.” És „csak egy kis szívességnek” nevezte, amit Natalie-től kért; azt mondta, gyerekjáték az ő borotvaéles agyának.

– Fel tudod törni a BCS biztonsági rendszerét? – kérdezte Natalie, s mikor ő azt felelte, hogy nem hajlandó törvénytelenséget elkövetni, Vincenzo csak nevetett. – Majd vigyázok, hogy ne essen bajod, *cara mia*. Te csak keress egy gyenge pontot, és bújj be az ajtón. Ennyi az egész. Nem kell semmit átállítani vagy ellopni. Csak megtalálni a gyenge pontot a rendszerben.

– De minek?

– Mondjuk úgy, hogy figyelem az ürgét, aki kifejlesztette a biztonsági szoftvert. Tudni szeretném, tényleg olyan jó-e, mint mondják. Eddig minden hackeren kifogott, akit megbíztam.

Ennek a kihívásnak Natalie képtelen volt ellenállni. De csak most, a reptéren jutottak eszébe a kérdések, melyeket mindenképp fel kellett volna tennie Vincenzónak.

Mi baja van Massimóval? Miért pont ővele és a cégével van baja? Ehelyett az óvatosságra fittyet hányt, és mindent kockára tett.

És most aztán tényleg benne van a slamasztikában. Még Frankie-t sem sikerült elérnie telefonon. Az egyetlen engedélyezett hívás alatt Massimo olyan szemekkel figyelte, mint sas a prédáját. Mivel jobb nem jutott eszébe, hagyott Frankie-nek egy hangpostaüzenetet, hogy pár napra külföldre utazik, mert az egyik barátnője váratlanul férjhez megy, és ott valószínűleg nem lesz elérhető, de amint tud, jelentkezik.

A magángép már készen állt az indulásra, de Natalie-t hirtelen megszállta a harci kedv. Csak azért se hagyja magát zsarolni!

– Hívja csak nyugodtan a zsarukat, de én nem szállok fel erre a gépre, amíg meg nem hallgat.

Enyhén füstös hangjától, mely most egészen elszántan csengett, érzéki borzongás futott végig Massimo hátán. Elképzelte, hogy ez a füstös hang gyengéd szavakat suttog a fülébe egy forró szerelmes éjszakán...

Dio mio! Pedig aztán ő az utolsó nő a földkerekségen, akivel ágyba bújna. Úgy látszik, megártott neki a fél év önmegtartóztatás, de abból a régi játékból is elege lett, hogy nőkre vadásszon pusztán a szexért.

A tetejébe Leonardo épp most mesélte, hogy nagyanyjuk, Greta beleártotta magát a Gisela-ügybe. Eldöntötte, hogy Gisela a tökéletes feleségjelölt, aki majd örököszt szül a Brunetti dinasztiának. Ami persze sohasem fog megtörténni. Massimo mégis kénytelen lesz foglalkozni a dologgal: le kell állítania Giselát, s egyúttal ügyelni rá, hogy ne bántsa meg a nagymamáját.

Mintha nem lenne már így is elég baja...

– Hallotta, mit mondtam, Mr. Brunetti? Nem vagyok hajlandó...

Massimo lassan odafordult felé, és lélekben felkészült az összetűzésre. Ahogy elnézte arcát, újfent nyugtalanítani kezdte a vonzerő, amit ez a nő gyakorol rá – miközben nem is az esete. Ő az érzéki, csábosan telt, tapasztalt nőket szerette, Natalie viszont vékony volt, mint egy szupermodell.

– Jöjjön, Miss Crosetto.

Megfogta a kezét, és visszaterelte a limuzinhoz. Miután mindketten beültek a hátsó ülésre, becsapta az ajtót.

– Úgy látom, azt hiszi, van választása. Kezdem elveszteni a türelmem.

Natalie idegesen nyelt egyet.

– Igyekszem rövid lenni – mondta. – Nem vagyok hajlandó kiszolgáltatni magam egy idegennek, főleg nem egy olyanak, akinek ezek szerint nem csak a hazájában van befolyása. Fogalmam sincs, hogy tudott ilyen hamar vízumot szerezni, és bele se merek gondolni, mit művelne velem, ha...
– Elhallgatott, arcát előntötte a pír. – Az embernek még a legnyomorultabb helyzetben is van választása.

– Miből gondolja, hogy maga itt feltételeket szabhat? – kérdezte Massimo.

– Egyszerű: magát és engem ugyanabból a fából faragták, mind a ketten keressük a kihívásokat. Mind a ketten a legjobbak vagyunk a szakmában. Mire jó magának, ha ki tudja, meddig a börtönben rohadok, anélkül hogy elárultam a titkomat? Szóval csak egy feltétellel hagyom elrabolni magam.

Massimo elnevette magát. *Cristo*, ennek a nőnek aztán van bőr a képén! De agya is van. És elbűvölő szája, ami után máris eszi a fene... Ideje gyorsan észhez térni. Tényleg az lenne a legjobb, ha átadná a rendőrségnek.

És mégis azt mondta:

– Rendben.

Natalie halékan felsóhajtott, és nagy szemekkel nézett rá.

– Oké, mondja meg, mi a feltétele – tette hozzá Massimo.

– Fizet a szolgálataimért, úgy, mintha a tanácsadója lennék – mondta Natalie.

Massimónak felszaladt a szemöldöke.

– Csak nem arról akar tárgyalni velem, hogy tüntessük el a bűncselekménye nyomait?

Natalie megrázta a fejét.

– Nem, tudom, hogy nem lenne semmi értelme. De ha netán mégis letartóztatnának, akkor így lenne pénzem ügyvédre. Míg magának dolgozom, igyekezni fogok bebizonyítani, hogy nem vagyok kétszínű.

– Pénzt kopott azért, hogy feltörje a rendszeremet, most meg azzal is pénzt akar keresni, hogy megjavítja? Asszem, mégiscsak jól mértem fel magát.

– Ha tényleg akkora komputerszeni lenne, mint aminek képzelem magát, akkor pontosan tudná, hogy le vagyok égve.

– Higgye el, ha rajtam múlik, még ma éjjel alaposan átvilágítottam volna, de a bátyám azt mondta, azt bízzam a hatóságokra. De azért kértem, hogy nézzenek utána. Pár óra múlva az élete nyitott könyv lesz számomra – jelentette ki Massimo diadalmasan. – Az, hogy elfogadtam a feltételét, még messze nem jelenti azt, hogy bízom is magában. Vagy hogy hagyom, hogy megússza.

Natalie elsápadt.

– De tényleg szükség van erre az átvilágításra? Maga is látja, hogy egy petákom sincs.

Ez most egészen úgy hangzott, mintha fontos rejtegetnivalója lenne. És újabb problémák merültek fel Massimo számára. Mivel fogja megmagyarázni, hogy ez a nő mellette van a nap huszonnégy órájában? Neki a munkája a mindene, napi tizenhat órát dolgozik a laborjában, csak ritkán tart rövid szüneteket, hogy feltöltődjön.

Egyszer csak világosság gyúlt az agyában. Az okostelefonjáért nyúlt, és előbb az asszisztensének, aztán a bátyjának üzent.

– Amint leszálltunk, kap egy szerződést – mondta Natalie-hoz fordulva. – Abban az is benne lesz, hogy...

– Nem megyek innen egy tapodtat se szerződés nélkül – szakította félbe Natalie.

Massimo a fejét csóválta.

– Még én se tudok a semmiből idevarázsolni egy szerződést. Különben is, előbb meg kell várnom az átvilágítás eredményét.

– És én honnan tudjam, hogy megbízhatok-e magában?

– Sehonnán – vonta meg a vállát Massimo.

Natalie éles levegővétele és halkán elmormogott káromkodása somolygást csalt az arcára. Kezdte kedvét lelteni ebben a macska-egér játékban.

– Megzsarolt és elrabolt, ennyi nem elég? – sziszegte Natalie. – Mit akar még?

– A szerződésünk érvénye alatt a partnerem lesz. Természetesen nem ingyen.

– Partnere? Az meg mit jelentsen? – Natalie megint elsápadt, aggodalmasan kereste a férfi tekintetét. – Akkor még egyszer, utoljára, Mr. Brunetti: én nem vagyok megvásárolható. Nem az vagyok, aminek gondol...

– Nyugodjon meg, Natalie – szólt közbe Massimo. Élvezte kimondani a keresztnévét. – Ez csak egy része a szerződésnek.

– Ezt magyarázza meg, mégpedig most azonnal.

– Szükségem van egy elfogadható ürügyre, miért van velem egész nap. Meg aztán amúgy is kelleni fog egy élettárs a közeli jövőben, szóval ily módon...

– Magának elment az esze! Csak addig maradj Olaszországban, ameddig mindenképp muszáj. És az ki van zárva, hogy legyek a maga... a maga... De nem is értem: egy ilyen férfinak, mint maga, miért kell színlelnie egy kapcsolatot?

– Egy ilyen férfinak, mint én? – vigyorgott Massimo.

Natalie rávillantotta a tekintetét.

– Maga szuperokos, szupergazdag és szuperbefolyásos. Nem mondja komolyan, hogy nem kap máshogy nőt!

– Őszintén szólva már egy színlelt eljegyzés lebeg a szemem előtt. – Látva Natalie tekintetét, somolyogva hozzáfűzte: – Van egy exem, akitől nem tudok megszabadulni, és a nagymamám is szervezkedik ellenem. Ilyenkor nem könnyű okosnak lenni.

– Nem akarja megbántani az érzéseiket?

Massimo akkorát nevetett, hogy majd szétrobban a mellkasa. Ez a kis bestia egészen elbűvölő keveréke az utcalánynak és szűzi naivitásnak.

– Az érzéseik a legkevésbé sem érdekelnek. Greta, a nagymamám iszonyúan makacs nő, és piszkosul régimódi elképzelései vannak a dinasztia fennmaradásáról meg a többi marhaságról. És valami rejtélyes okból meg van győződve róla, hogy Gisela Fiore ideális feleség lenne nekem – miközben én már úgy látom, hiba volt vele kezdenem. Kizárólag testi kapcsolat volt köztünk, és mióta egy éve szakítottam vele, mindenféle problémákat okoz.

– Milyeneket? – kérdezte Natalie.

– Kezdetből tudta, hogy ez csak egy viszony, egy pillanatig se hitegettem. Aztán mikor megint belevetettem magam a munkába, feltankolva és tele tettvággyal, akkor...

– Egy pillanat: mit jelent az, hogy feltankolva?

– Minden nagy projekt után szükségem van a feltöltődésre.

– És magának az a feltöltődés, hogy lefekszik egy nővel, aki semmit se jelent magának? – kérdezte Natalie rosszallóan.

Massimo összeráncolta a homlokát.

– Hát, én azért nem fogalmaznék ennyire nyersen... de igen, voltaképp erről van szó. És ezt Gisela is pontosan tudta. Mégis elkezdett SMS-ekkel bombázni, meg amikor elmentem egy eseményre, odajött jelenetet rendezni, lehetőleg olyankor, amikor az apja is ott volt.

– De maga az apja érzéseire is füttyöl – jegyezte meg Natalie csípősen.

– Giuseppe Fiore az egyik legnagyobb bankmágnás Olaszországban. A BCS milliárdos nagyságrendű szerződést készül kötni vele, de a bátyám szerint Gisela miatt kútba eshet az egész. Ami mégiscsak röhej. Miért kéne, hogy fájjon egy fejem egy viszony miatt, amibe ő is teljesen tudatosan kezdett bele?

– Talán mert az emberek nem algoritmusok, amik mindig az elvárt eredményt hozzák.

– Ha Giuseppe együtt lát magával, akkor meg fogja érteni, hogy a lánya és köztem vége. Emellett meglesz az az előnye is, hogy szemmel tarthatom magát.

– De ha ez az ember tényleg ilyen gazdag és befolyásos, és a lánya is tetszett magának, akkor miért nem veszi feleségül? Csak nem a nagy szerelemre vár?

Massimo bosszús pillantást vetett rá.

– Ne vicceljen már, Natalie. Nekem aztán végképp nem hiányzik egy feleség, aki örök szerelmet vár tőlem, meg a többi badarságot. Én pillanatnyilag semmit se tudok nyújtani egy nőnek, és ez a közeljövőben sem fog megváltozni. Csak játssza a szerepét, jó? A honorárium bőven kárpótolja

majd az irántam érzett ellenszenvéért – tette hozzá ironikusan.

Natalie-nak villámlott a szeme.

– És ha nemet mondok? Vagy rohanok az exéhez vagy a nagymamájához, és azon melegében elmondom nekik, hogy kamu az egész?

– Nem fogja megtenni.

– Honnan tudja? Megtehetem, hogy...

– Azt tanácsolom, használja az eszét. Ha tényleg nem kapott pénzt a hackerkedésért, akkor most itt az alkalom, hogy méltón díjazzák a képességeit, és eltöltsön néhány fényűző hetet a villámban.

És eljátssza, hogy jegyben jár az egyik...

– Az egyik legarrogánsabb és legönteltebb emberrel, aki csak él ezen a bolygón?

– Szóval?

– Oké, benne vagyok.

– *Bene.*

Massimo kiszállt a limuzinból, és a kezét nyújtotta Natalie-nak. Élvezte az érintését, s hogy a szó szoros értelmében a markában tartja a rejtélyes hackert, aki miatt hetek óta álmatlan éjszakái vannak.

– Most már csak el kell mesélnünk egymásnak az élettörténetünket, és begyakorolnunk néhány intim gesztust, hogy hitelesek legyünk a családom és a nyilvánosság előtt.

Natalie megint fojtottan szitkozódott, ami derűs vigyort csalt elő Massimóból. Kétségkívül ő a legérdekesebb nő, akivel valaha találkozott. Bár habozás nélkül rács mögé juttatja, ha esetleg kiderül, hogy cinkelt lapokkal játszik, az biztos, hogy sajnálattal fogja megtenni.

Ami meglehetősen szokatlan nála: nem jellemző, hogy hagyná magát érzelmeiktől befolyásolni.

De ennél a nőnél minden másképp van...

4. FEJEZET

Az óceánt átszelő hosszú repülőút alatt Massimo kérdésekkel bombázta Natalie-t. Milánóból helikopter szállította tovább őket a Comói-tóhoz. Egy ápolt, azáleákkal és rododendronokkal benőtt park közepén ereszkedtek le, ahonnan ciprusokkal szegélyezett út vezetett a tóhoz.

Egy másik úton megközelítették a pompás villát, amelynek lépcsőjéről az egész tavat be lehetett látni. A hatalmas verandán éppen parti zajlott: szmokingos férfiak és gyémánt ékszeres nők beszélgettek és kacagtak, halk zene szólt. A kavicsos udvaron luxusautók sorakoztak egymás mellett. Ciripeltek a tücskök, a levegőben virágok nehéz illata szállt.

Natalie úgy érezte, egy idegen univerzumba csöppent.

Massimo egyszer csak megállt mellette, szemöldökét összehúzta, arcán haragos kifejezés jelent meg.

– Valami baj van? – suttogta Natalie aggódalmasan.

– Itt van az apám – felelte Massimo egy fojtott káromkodás kíséretében. – Durva, faragatlan ember és zsarnok, a legrosszabb fajtából.

– Gondolom, családi vonás – mondta gunyorosan Natalie.

– Nem – ellenkezett Massimo olyan vehemenciával, hogy a lány meglepve kapta fel a fejét. – Semmi közös nincs bennem és az apámban. – Massimo az állát dörzsölgette. – A fene enne meg, teljesen kiment a fejemből, hogy a héten van a születésnapja. Ami azt jelenti, hogy Leonardo kihozta az elvonóról megmutogatni. Meg azt, hogy mindenki itt van, a család és a barátok.

– Az apja elvonón van?

– Igen, alkoholista, és elvonón van, már ha ezt annak lehet nevezni. Mert ez az elvonókúra már majdnem tíz éve tart. Leonardo vitte be, nehogy tönkretégye a család jó hírét.

– És az mit jelent, hogy mutogatja?

– Nem nézett utána a neten a Brunetti család mocskos családi históriáinak, mielőtt megtámadta a BCS-t?

– Már mondtam, hogy nem tudok semmit magáról és a cégéről.

Massimo szemében kétely villant, aztán ismét a villa felé vetette a tekintetét.

– Hát, úgyis mindjárt meg fogja ismerni őket, egy kicsit felkészítem. Az apámat egész gyerekkoromban csak garázda alkoholistának láttam. Céges pénzeket sikkasztott, össze se tudom számolni, hány viszonya volt mindenféle fiatalabb nőekkel, és híres volt a dorbézolásairól. – Massimóból nehéz sóhaj tört fel. – Mikor Leonardo megtudta, hogy folyamatosan csapolja a céges pénzeket, már majdnem késő volt. A Brunetti Finances, ami azelőtt megkérdőjelezhetetlen óriása volt a pénzvilágnak, a csőd szélén táncolt, Leo épphogy csak meg tudta menteni. Éjjel-nappal dolgozott, én meg közben kifejlesztettem egy e-kereskedelmi rendszert, ami elég sokat hozott a konyhára, végül így tudtuk elkerülni, hogy minden gajra menjen.

Nyomasztó csend telepedett rájuk, aztán Massimo komoran folytatta:

– Apám dúlt-fúlt és csapkodott, muszáj volt bedugni az elvonóra. De tény, hogy még mindig tekintélyes embernek számít, és sok vele egykorú befektetőnk van, ezért fontos, hogy megőrizzük a látszatot. Vagyis kifelé azt mutassuk, hogy nemcsak a cég prosperál, de a családi életünk is harmonikus. Úgyhogy minden évben egyszer megmutatjuk a nyilvánosságának, és eljátsszuk a szerető fiút.

Natalie küzdött a lelkében mozgolódó együttérzés ellen. Massimo Brunetti kíméletlen gazember, aki megszarolta és elrabolta. És aki arra használja a nőket, hogy feltöltődjön... Förtelem! És mégis, legszívesebben átölelte volna...

– De ugye nekünk nem muszáj csatlakozni hozzájuk? Úgy értem, maga felnőtt ember, saját céget vezet, senkinek semmi köze hozzá, ha...

Massimo vidám nevetésétől Natalie megborzongott.

– Miért nevet ki? – kérdezte megbántottan.

Massimo szívdöglesztően rámosolygott.

– Tisztára úgy hangzott, mintha védőbeszédet mondana, mint egy ügyvéd a bíróság előtt. Nem lehet, hogy a szívéhez nőttem, *cara mia*?

– De, pont úgy, mint a vírus a számítógéphez – felelte dühösen Natalie. – Most komolyan, Massimo: nem tűnhetnék el innen?

Amikor Massimo ismét elmosolyodott, melegség volt szürke szemében.

– Azzal csak elodáznánk a drámát. A Greta-dolgon a lehető leghamarabb túl kell esni. Magának nincs más dolga, csak a szempilláját rebegtetni, ajnározni engem, és megköszönni a vendégeknek, ha gratulálnak, hogy mekkora mázlista.

– Senki se fogja bevenni.

– Mit?

– Hogy a menyasszonya vagyok. Hogy szerelmes belém. Én kilógok ebből a gazdag világból.

Massimo tekintete végigsiklott rajta, vad fürtjeitől a váll nélküli pulóverén át a kopott bakancsáig.

– Tényleg kilóg – mondta lány hangon.

Natalie-nak rosszulett a válasz, de isten ments, hogy kimutassa.

– Na, végre valamiben egyetértünk.

– Pont ezért fogják elhinni – mondta Massimo titokzatosan. – De már úgymis késő. Ő is itt van.

– Mármint kicsoda?

Massimo tett egy lépést felé, kezét az arcához emelte. Natalie megdermedt, pulzusa száguldani kezdett.

– Az, akinek a lehető legdiplomatikusabban kell átadnom egy üzenetet. – Hosszan belenézett Natalie szemébe, és az ajkához közelített. – Most meg fogom érinteni, *cara mia*... jó?

– Ne, ne! – tiltakozott Natalie, amivel megmosolyogtatta Massimót. – Mért akar...

– Egy kis műsor a közönségnek – válaszolta a férfi, de a szeme mást mondott. – Meg fogom csókolni, és talán... Nem kell semmit se csinálnia, csak hunyja be a szemét, és gondoljon a jövőre... a gondtalan jövőre, szabadlábban.

– Maga egy perverz vadállat, ha örömet okoz magának, hogy elrabol egy nőt – bőszült fel Natalie.

Massimo szemében harag helyett vágy és gyengédség csillogott.

– Megmondjam az igazat, *bella mia*? Megmondjam, mi az, ami miatt nem tudok a fontos dolgaimra koncentrálni?

Natalie csak akarateréje teljes megfeszítésével tudta megállni, hogy ne omoljon a karjába. Már szédelgett parfümjének illatától és Massimo lenyűgöző férfiasságától.

– Mi? – nyögte ki nagy nehezen.

– Valahányszor megnyalja azt az elragadó ajkát azzal a szintén elragadó kis nyelvecskéjével... és hát elég gyakran csinálja... az olyan, mintha hívogatna, hogy éppen ott, azon a helyen becézzessem. És valahányszor felfal a tekintetével...

– Nem is szoktam – tiltakozott Natalie bágyatagon, mert egész testét elöntötte a forróság.

– Egy csók, Natalie. Legyen őszinte: már magának is eszébe jutott, hogy milyen lenne, vagy nem? De ha nem... ha most azt mondja nekem, hogy maga nem érezte a vibrálást közöttünk... akkor jó fiú leszek, és megelégsem egy puszival.

Natalie bólintott, egy hang nem jött ki a száján. Egészen kába volt a feje, képtelen volt gondolkodni.

Massimo gyengéden megfogta mindkét csuklóját, egyik kezét az ajkához emelte, és leheletfinom csókot nyomott arra a pontra, ahol a pulzusa vadul lüktetett. Natalie menten elolvadt; kéjes borzongások szaladtak át a testén, rogyadozott a térde. Halkan felsóhajtott.

Most Massimo mindkét kezével végigsimított a hátán, egészen le a derekáig, majd vissza. Rekedt lélegzetvétele muzika volt Natalie fülének, mert azt bizonyította, hogy ő is ugyanúgy kívánja, mint viszont. Keze ismét a hátát simogatta, és kicsit oldalra vándorolt, a mellét érintette. Natalie megdermedt, el akart húzódni, de megbotlott, és nekiesett Massimónak, aki úgy fogta meg, hogy

combját a combja közé szorította.

Villamos bizsergés futott át Natalie bőrén. Massimo előrehajolt, és apró csókokat nyomott az arcára, halántékára, homlokára, orra hegyére – aztán végre a szájához is hozzáért.

– Attól a pillanattól fogva, hogy megtudtam, maga a hacker, aki miatt nem alszom éjjel, semmi másra nem tudtam gondolni, csak erre...

Natalie nem bírta tovább várni, átvette a kezdeményezést. Sóváran hozzápréselte magát, évdőn megnyalta alsó ajkát, és elégedetten hallotta, hogy Massimo élesen beszívja a levegőt, mintha a férfit is éppúgy meglepné, mennyire elhatalmasodott rajtuk a vágy.

– Olyan édes az ízed, *cara mia* – suttogta rekedten Massimo, és Natalie ajkát kezdte becézgetni, miközben két keze fölfelé vándorolt a hátán, elérte a nyakszirtet, s a hajába túrt.

Vágytól sötétlő pillantást vetett rá, aztán ismét az ajkának szentelte figyelmét, finoman harapdálta, szívogatta. Nyelvével gyengéden beljebb hatolt, majd visszahúzta, s ezt újra meg újra megismételte, míg Natalie már szédelgett a gyönyörűségtől.

– Többet akarok, Natalie *mia*... többet...

A csók egyre szenvedélyesebb és követelőzőbb lett, mindkét részről. Natalie melle Massimo acélkemény mellkasához préselődött. Soha nem ismert érzések járták át, ahogy ölen érezte a férfi merevedését.

Massimo hirtelen elengedte, és halkán szitkozódott. Mindketten ziháltak, s csak lassan találtak vissza a valóságba.

– Messzebbre mentünk, mint gondoltam, *cara*. Pár dolgot át kéne gondolnunk, mielőtt folytatjuk...

– Nem fogok lefeküdni veled – jelentette ki Natalie, még mindig veszedelmesen vágató pulzussal.

– Miért nem? – kérdezte Massimo kihívóan.

– Most tényleg olyan vagy, mint egy csinos, gazdag fiú, akinek elvették a játékát.

Massimo arca egy árnyalattal sötétebbre színeződött.

– De hát te se tagadhatod, hogy pattognak a szikrák. Az első perctől kezdve.

Natalie ökölbe szorította a kezét.

– Semmi sem fog történni, mert nem vagyunk ugyanazon a szinten, Mr. Brunetti. Honnan tudjam, mi az igazi célod? Lehet, hogy egyszerűen csak le akarod uralni a hackert, aki annyi bosszúságot okozott; ágyba vinni, hogy kipróbálja valami újat. Vagy annyira beképzelt vagy, hogy azt hiszed, akkora ász vagy az ágyban, hogy hálából kifecsegem az összes titkomat.

Massimo megemelte Natalie állát, szemében izzott a vágy.

– Pontosan tudom, mit akarok, *cara mia*. Téged. Még soha egyetlen nő sem bővölt el annyira, hogy a testét és a lelkét is birtokolni akarjam.

Natalie nagyon szeretett volna hinni neki; szerette volna visszavenni a rózsaszín szemüveget, melyet már hosszú ideje eldobott.

– Ne félj, ettől még nem feltétlenül lesz minden zűrösebb – tette hozzá Massimo.

– Te komolyan annyira önhitt vagy, hogy azt hiszed, egy csettintésre a lábad elé omlok?

– Ennek semmi köze az önhittséghez. A csók magáért beszélt.

– Még csak pár órája, hogy teljesen felforgattad az életem. A kezeden van a sorsom. Ha lefekszem veled, hogy lehetsz biztos benne, hogy nem azért teszem, hogy futni hagyj? – Natalie megtörölte a száját, hirtelen szabadulni akart a férfi íztől. – Egyikünk se tudhatja biztosan, mi mozgatja a másikat.

Massimo rezzenéstelen arccal, sóhajtva válaszolt:

– Bár voltak más idők is, az tény, hogy a hatalom és az előjogok megváltoztatják az embert.

Őszintesége lefegyverzőn hatott Natalie-ra. Sokkal összetettebb személyiség, mint gondolta. De akkor is: neki, aki gazdagságban nőtt fel, lehet-e fogalma a kiszolgáltatottságról?

Massimo megragadt a kezét, és összekulcsolta ujjait. Mikor Natalie megborzongott, átkarolta a vállát, és magához húzta. Bár igazából nem akarta, Natalie mégis nekidőlt, hogy erőt merítsen teste melegéből.

Elindultak a villa felé.

5. FEJEZET

A villa belseje gazdagságot árasztott. A márványborítású előtérben elegánsan felöltözött vendégek járkáltak. Széles, ívelt lépcső vezetett a galériára, a gyönyörű freskókkal díszített mennyezetről hatalmas kristálycsillár lógott.

Belépésükre moraj futott végig a vendégseregen. Natalie érezte magán a kíváncsi pillantásokat. Hogy leküzdje lámpalázát, levett egy pohár pezsgőt az egyik pincér tálcajától, és egy hajtásra kiitta.

– Ugye nem akarsz berúgni, *cara mia*? – kérdezte Massimo feddő tekintettel.

– Miért ne? Úgyse tudok semmi értelmeset mondani ezeknek ez embereknek.

Massimo gyengéden letörölt az ajkáról egy pezsgőcseppet.

– Lehet, de nekem itt akkor is te vagy a legragyogóbb és legérdekesebb. – Közelebb hajolt, szemében pajkos csillogás. – Legyen benned együttérzés, *bella mia*. Csak azért bírom ki ezt az estét, mert itt vagy velem.

Natalie szíve vadul kalapált.

– Te aztán tényleg közveszélyes vagy, ha előveszed az elbűvölőbbik énedet. – Kisimított egy tincset Massimo homlokából. – De ugye nem akarod azt mondani, hogy nincs benetek semmi közös ezekkel az emberekkel?

– Gyerekkoromban meg kamaszkoromban tipikus szobai remete voltam, magának való srác, aki el se mozdul a számítógépe mögül. Sokat betegeskedtem, és próbáltam bebeszélni magamnak, hogy nincs szükségem az apám és a hasonszőrűek elismerésére.

Natalie nem tudott mit felelni.

– Látom, meglepődtél, hogy milyen szomorú gyerekkorom volt. A magány volt a legrosszabb – folytatta Massimo. – A számítógép egész jó cimbora, de ölelést nem kap tőle az ember. Se kedves szavakat, amikor ráférne az emberre. – Megkereste Natalie tekintetét. – Most biztos sajnálsz.

A lány megfogta a kezét, és magához húzta Massimót.

– Csak nehezen tudom elképzelni... hogy ez az örülden szexi pasi egy magának való, sápadt, pattanásos kis remete volt.

– Sápadt és pattanásos az sose voltam – tiltakozott Massimo, és váratlanul olyan hevességgel csókolta meg, hogy Natalie-nak kihagyott a szívverése. Aztán izzó tekintettel a szemébe nézett. – Ha most bocsánatot kérnék ezért a csókért, az nem lenne őszinte.

Natalie megnyalta az ajkát, őrizni próbálván az ízét.

– Én... én...

Gyámoltalanul elhallgatott, mire Massimo arcán diadalmas mosoly terült szét.

– Tudod, mit szeretek benned a legjobban, *cara mia*?

Natalie buta kis szíve majd kiugrott a helyéről.

– Hogy okosabb vagyok nálad?

Massimo vigyora kiszélesedett.

– Azt az édes szádat, meg ami kijön rajta. – Halk, rekedt hangon, szemét Natalie ajkára tapasztva hozzátette: – Hogy lehet, hogy ráadásul még az íze is ilyen jó?

Natalie-nak lángolt az arca.

– Massimo, kérlek...

– Meddig kell még várnom, hogy végre bemutasd az új játszópajtásodat, Massimo?

Ez biztosan Greta lesz. Natalie-t gyötörte a tudat, hogy az idős hölgy rajtakapta, amint szereleméhes tinédzserként bámul az unokájára.

Az elegáns fekete-fehér koktélsruhás, gondosan beállított ősz frizurájú asszony fagyos pillantást vetett rá. Massimo előrehajolt, és pusztit nyomott nagyanyja arcára.

– *Nonna*, ez itt Natalie Crosetto, a menyasszonyom. – Ajkát játszi könnyedséggel hagyta el a hazugság. – A legérdekesebb nő, akivel valaha találkoztam. – Ajkához emelte a kezét, és megcsókolta